

Sygn. akt I C 50/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2018r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Poręba

Protokolant: prot. sąd. P. P.

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2018 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. (1), A. S. (2), A. S. (3), B. D., J. S. (1)

przeciwko K. D. (1)

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

zobowiązuje pozwanego K. D. (1) do złożenia oświadczenia woli na podstawie, którego w wyniku odwołania darowizny przenosi własność działek ewidencyjnych nr (...) o łącznej pow. 0,35 ha położonych w K. objętych KW nr (...) na rzecz A. S. (3) w 20/64 częściach, A. S. (2), B. D., A. S. (1), J. S. (1) po 3/64 części.

Z./

- (...)

- (...)

- (...)

(...)

Sygn. akt I C 50/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 czerwca 2018 roku

Powodowie J. S. (2) i A. S. (3) w pozwie z dnia 8 czerwca 2010 roku domagali się zobowiązania pozwanego K. D. (1) do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na rzecz powodów – na zasadach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej – własności nieruchomości objętej KW nr (...), składającej się z działek ewid. nr (...) o pow. (...) ha położonych w K., darowanych pozwanemu na podstawie umowy darowizny z dnia 21 grudnia 2000 roku, a także zasądzenia od pozwanego na ich rzecz kosztów procesu (k.1-2).

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że są rodzicami B. D., byłej żony pozwanego i umową darowizny z dnia 21 grudnia 2000 roku Rep. A nr (...) darowali pozwanemu działkę nr (...) o pow. (...) ha do majątku wspólnego pozwanego i jego żony. Na skutek sprzedaży części nieruchomości obecnie – po podziale – stanowi ona działki nr (...) o pow. (...) ha. Pozwany zachowuje się wobec powodów niegodnie, kieruje pod ich adresem wyzwiska, groźby pozbawienia życia,

pobił powoda i zniszczył mienie powodów, pozwany znęca się też psychicznie i fizycznie nad żoną, kierował groźby do pozostałych dzieci powodów, co było zgłaszane do organów ścigania i toczy się w tym kierunku postępowanie karne. Powodowie złożyli wobec tego oświadczenie o odwołaniu darowizny – pismem z dnia 14 maja 2010 roku.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując okoliczności podane w pozwie, wskazując, iż powodem wniesienia pozwu jest fakt rozwodu pozwanego z córką powodów i ich zamiar nie dopuszczenia, aby wskazana nieruchomości była przedmiotem podziału majątku wspólnego (k. 42).

Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2011 roku. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie z uwagi na toczące się postępowanie karne II 1 K 1099/10 (k. 101).

Postępowanie zostało podjęte postanowieniem z dnia 6 grudnia 2012 roku (k. 119).

Postanowieniem z dnia 12 marca 2013 roku postępowanie zostało zawieszona z uwagi na śmierć powoda J. S. (2) (k. 131)

W dniu 22 stycznia 2018 roku z uwag na zgłoszenie się spadkobierców, postępowanie zostało podjęte z udziałem następców prawnych powoda J. A. S., B. D., J. S. (1), A. S. (1) występującymi po stronie powodowej (k. 147).

Powódki A. S. (2), J. S. (1) i B. D. podtrzymały pozew z zastrzeżeniem, że przeniesienie własności nieruchomości ma nastąpić w miejsce obecnych powodów, pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko i wniósł o oddalenie pozwu (k. 167, 170).

Sąd ustalił, co następuje:

Umową darowizny z dnia 21 grudnia 2000 roku, Rep. A nr (...) powodowie J. S. (2) i A. S. (3) darowali pozwanemu K. D. (1) nieruchomości składającą się z działki nr (...) o pow. (...) ha, objętej KW nr (...), postanawiając, że przedmiot darowizny wejdzie w skład majątku dorobkowego obdarowanego i jego żony B. D., a K. D. (1) darowiznę tę przyjął. W § 6 w/w umowy strony określiły wartość przedmiotu darowizny na kwotę 5.000 zł. Działka ta w dacie zawarcia umowy była niezabudowana.

Działka nr (...) uległa podziałowi na działki (...), następnie działka (...) została przez małżonków K. i B. D. zbyta a zatem obecnie księga wieczysta (...), obejmuje działki nr (...).

(dowód: Akt notarialny Rep. A nr (...) k.3-4, odpis zwykły KW nr (...) k. 5-8)

Pismem z dnia 14 maja 2010 roku powodowie oświadczyli, iż odwołują darowiznę uczynioną na rzecz zięcia K. D. (1), z powodu rażącej niewdzięczności okazanej darczyńcom i wezwali pozwanego do zwrotu przedmiotu darowizny. Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 21 maja 2010 roku i pozostało bez odpowiedzi.

(dowód: oświadczenie powodów z dnia 14 maja 2010 roku wraz z dowodem nadania i doręczenia k.9-11).

Pozwany K. D. (1) jest zięciem J. i A. S. (3). Początkowo po ślubie pozwanego z córką powodów B. D. – w 2000 roku - relacje stron były poprawne, pozwany pomagał powodom przy domu, czasem odwoził ich do kościoła, stanął w obronie teścia, z kolei J. S. (2) i A. S. (1) pomagali przy budowie domu pozwanemu i córce, a A. S. (2) pomagała siostrze w opiece nad dziećmi. Małżonkowie wybudowali dom na darowanej im działce nr (...). Około trzy lata po ślubie zaczęło dochodzić do nieporozumień w związku z pogorszeniem się relacji małżonków D.. W tym czasie mieszkali oni w nowo wybudowanym domu w K., w pobliżu domu teściów, ale B. D. kilkakrotnie uciekała z domu do rodziców wraz z dziećmi. W czasie, gdy B. D. przebywała w domu rodziców pozwany przychodził do powodów i kierował do nich wyzwiska, groźby, nie dochodziło w tym czasie jednak do zachowań agresywnych. Relacje stron nie były dobre, dochodziło do nieporozumień, pozwany żądał od żony, ograniczenia kontaktów z rodziną, nie życzył sobie wizyt teściów, ci z kolei uważali, iż są poniżani przez pozwanego, że uważa ich za osoby gorsze. W 2006r. małżonkowie sprzedali zabudowana

działkę (...) i kupili nieruchomość w innej miejscowości, gdzie rozpoczęli budowę domu. Ich relacje małżeńskie w tym czasie ulegały już pogorszeniu.

Rozwód pozwanego i B. D. został orzeczony 27 lipca 2010r. W tym i poprzedzającym rozwód okresie nastąpiło nasilenie konfliktu w związku z m.in. organizacją kontaktów pozwanego z dziećmi. W trakcie toczącego się postępowania rozwodowego pozwanego i B. D., w lutym 2010r. B. D. zamieszkała na stałe z rodzicami. Podczas odwiedzin u dzieci – w domu powodów, pozwany zachowywał się względem teściów oraz mieszkających z nimi szwagierek A. S. (2) i J. S. (1), w sposób wysoce naganny. W dniu 19 lutego 2010 roku pozwany pobił A. S. (2), zadając jej uderzenia pięścią w twarz i kopiąc nogą w okolice uda, czym spowodował u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy, zasinienia żuchwy, obrzęku policzka, zasinienia uda. Pozwany pobił A. S. (2) również w dniu 14 kwietnia 2010 roku kiedy to spowodował u niej obrażenia ciała w postaci zasinienia policzka. Z kolei w dniu 29 kwietnia 2010 roku pozwany w czasie pobytu w K. (celem spotkania z dziećmi) pobił powoda J. S. (2), kopiąc go w krocze i uderzając pięścią w głowę doprowadził do jego upadku i spowodował obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej głowy w okolicy ciemieniowej.

W październiku i listopadzie 2009 roku, jak też w lutym, marcu i kwietniu 2010 roku pozwany kilkakrotnie kierował do szwagierki A. S. (2), szwagierki J. S. (1) oraz powoda J. S. (2) groźby pobicia bądź pozbawienia życia. Pozwany odnosił się nadto do powodów w sposób arogancki, wulgarny, kierował pod ich adresem wyzwiska, niszczył przedmioty w domu powodów – m.in. w dniu 18 lutego 2010 roku dokonał wybicia 12 szyb w oknach domu powodów rzucając kawałkami drewna oraz rozbił szybę na stole w pokoju, po czym odjechał przed przyjazdem Policji. Z kolei w dniu 19 października 2010 roku uszkodził zamek w drzwiach wejściowych, w reakcji na to, że dzieci nie chciały się z nim spotkać.

Przeciwko K. D. (1) toczyły się w związku z tymi zachowaniami postępowania karne.

Wyrokiem z dnia 19 października 2010 roku w sprawie II 1 W 913/10 Sąd uznał K. D. (1) za winnego tego, że w dniu 11 kwietnia 2010 roku ok. godz. 9.00 w miejscowości K., umyślnie uszkodził zamek w drzwiach wejściowych do domu czym spowodował straty na kwotę około 50 złotych na szkodę J. S. (2), tj. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. oraz wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 zł i zobowiązał do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego.

W dniu 4 kwietnia 2012 roku zapadł wyrok w sprawie II 1 K 1099/10, w którym tut. Sąd Rejonowy Wydział II Karny uznał K. D. (1) za winnego popełnienia przestępstw zarzuconych mu w akcie oskarżenia, tj. m.in. czynu z art. 288 § 1 k.k. polegającego na wybiciu 12 szyb w oknach domu mieszkalnego nr (...) oraz na stole w pokoju, na szkodę J. S. (2), czynów stanowiących przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. polegających m.in. na kierowaniu gróźb karalnych (pobicia i pozbawienia życia) pod adresem szwagierek A. S. (2) i J. S. (1) oraz powoda (w okresie od października 2009 roku do 14 kwietnia 2010 roku), czynów z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełnionych w okresie od 19 lutego 2010 roku do 29 kwietnia 2010 roku na szkodę A. S. (2) i J. S. (2) – polegających na spowodowaniu u nich obrażeń ciała poniżej siedmiu dni oraz czynu z art. 276 k.k. na szkodę B. D..

Przeciwko pozwanemu były też kierowane dwa pozwy adhezyjne wniesione przez Prokuratora Rejonowego w Nowym Sączu działającego na rzecz J. S. (2) – w sprawie Ds. 235/10/D i na rzecz A. S. (2) – w sprawie 2 Ds. 235/10/D o zapłatę zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sprawa o zapłatę na rzecz J. S. (2) została umorzona postanowieniem z dnia 17 stycznia 2013 roku z uwagi na cofnięcie pozwu.

Obecnie nie dochodzi do takich zachowań, z uwagi na zmianę miejsca kontaktów pozwanego z dziećmi – są one dowożone na te spotkania i pozwany nie bywa u powodów. Pozwany nigdy nie okazał żalu za swoje czyny i nie przeprosił powodów.

(dowody: informacja z PP w Korzennej z dnia 8.09.2010 r. k. 32, kopie wyroków karnych k. 313, 316, wyrok w sprawie II 1 K 1099/10 w aktach sprawy II 1 K 1099/10, kopie pozwów adhezyjnych k. 47-48, 49-50, kopia wyroku w sprawie II 1 W 913/10 wraz z uzasadnieniem k. 136-141, akta sprawy I C 654/12, zeznania A. S. (2) w charakterze świadka – k. 72-74 i w charakterze powódki – k. 168v-169, zeznania J. S. (1) w charakterze świadka – k. 74-76 i w charakterze powódki – k. 168v, zeznania B.

D. w charakterze świadka – k. 77-79 i w charakterze powódki – k. 168, częściowo zeznania świadka K. D. (2) – k. 97v-98, zeznania powódki A. S. (3) – k. 42v i k. 167v-168, 169, częściowo zeznania pozwanego k. 42v-43 i k. 169-170).

Powód J. S. (2) zmarł w dniu 2 lutego 2013 roku, a jego spadkobiercami są na podstawie ustawy żona A. S. (3) – w 4/16 częściach, córki A. S. (2), J. S. (1), B. S. i syn A. S. (1) – po 3/16 części każde z nich.

(dowód: Akt Poświadczenia Dziedziczenia Rep. A nr (...)).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie powziął co do nich żadnych wątpliwości.

Na okoliczność ustalenia zasadności żądania pozwu, relacji między stronami, a także czy dochodziło do rażącej niewdzięczności pozwanego w stosunku do powodów Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków: A. S. (2), J. S. (1), A. S. (1), B. D. oraz K. D. (2). Świadkowie ci, poza K. D. (2), potwierdzili naganne zachowania pozwanego wobec teściów i szwagierek oraz żony (obecnie byłej żony). Należy zaznaczyć, że Sąd ze szczególną wnikliwością i starannością analizował zeznania tych osób, jako członków rodziny powodów, gdyż istnieje pomiędzy nimi a pozwanym wieloletni konflikt mogący mieć wpływ na obiektywizm ich zeznań. Ostateczna ich ocena prowadzi jednak do wniosku, iż są one spójne, rzeczowe i co najistotniejsze, znajdują potwierdzenie w dokumentach w postaci wyroków sądowych oraz informacji Posterunku Policji w (...). Zgodnie z treścią art. 11 k.p.c. ustalenia wydane w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Ponieważ prawomocne wyroki skazujące zapadłe w sprawach prowadzonych przeciwko pozwanemu stwierdzały jego winę co do czynów zabronionych, o których zeznawali świadkowie należało uznać, iż relacja świadków jest wiarygodna. Zeznania te zostały podtrzymane w całości przez wskazane osoby podczas ich przesłuchania w charakterze powodów. Sąd miał na uwadze pewne drobne nieścisłości bądź ogólnikowość zeznań złożonych przez wskazane osoby na rozprawie w dniu 18 maja 2018 roku, jednak należy zaznaczyć, iż dotyczą one zdarzeń z odległego okresu (około 8 lat wcześniej), nadto w całości podtrzymane zostały przez nich pierwsze bardzo szczegółowe zeznania korelujące z treścią dowodów nieosobowych.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. D. (2) w zakresie zgodnym z pozostałym materiałem dowodowym, tj. co do niektórych pozytywnych elementów w relacji stron, zwłaszcza na początku oraz uciekania ze wspólnego domu przez żonę pozwanego. Świadek nie potrafił wyjaśnić przyczyn takich ucieczek, twierdził, że nie słyszał o znęcaniu się przez pozwanego nad żoną, ani o żadnych nagannych zachowaniach pozwanego wobec powodów. Sąd oczywiście nie ustalał, iż pozwany w jakikolwiek sposób czy to psychicznie czy fizycznie miałby znęcać się nad B. D.. Te twierdzenie pozwu w żaden sposób nie zostały wykazane. Istotniejsze jednak jest to, iż K. D. (2), ojciec pozwanego nie był naocznym świadkiem ciągu zdarzeń, które były główną przyczyną odwołania darowizny czyli sytuacji, w których doszło do bezpośrednich fizycznych ataków pozwanego na darczyńcę i jego córki A. i J.. Wobec powyższego zeznania świadka siłą rzeczy mogły tylko w ograniczonym zakresie stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego.

Świadek A. S. (1), następnie występujący w charakterze powoda, odmówił składania zeznań (k. 97v).

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu, powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Powodowie J. S. (2) i A. S. (3), a następnie ich dzieci A. S. (2), J. S. (1), B. D. i A. S. (1), którzy wstąpili w miejsce zmarłego J. S. (2) jako powodowie, domagali się zobowiązania pozwanego K. D. (1) do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na ich rzecz własność nieruchomości położonej w K., składającej się z działek ewid. nr (...)o pow. (...)ha objętych KW nr (...) w związku z odwołaniem umowy darowizny, którą strony zawarły aktem notarialnym w dniu 21 grudnia 2000 roku. Swoje roszczenie wywodzili oni z faktu rażącej niewdzięczności pozwanego, przejawiającej się w złym traktowaniu powodów, stosowaniu wobec nich gróźb karalnych oraz przemocy fizycznej, w tym czynów stwierdzonych prawomocnymi wyrokami skazującymi.

Na wstępie należy wskazać, iż do oceny dopuszczalności odwołania darowizny zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego o darowiznie (art. 888-902 k.c.).

Darowizna skutkuje pomiędzy darczyńcą a obdarowanym stosunkiem etycznym uzasadniającym po stronie obdarowanego moralny obowiązek wdzięczności – jego pogwałcenie przez dopuszczenie się ciężkich uchybień opatrzone jest sankcją prawną przewidzianą w art. 898 § 1 k.c., w postaci prawa do odwołania darowizny. Warunkiem tego prawa jest to, aby obdarowany dopuścił się względem darczyńcy rażącej niewdzięczności. O tym, czy postępowanie obdarowanego przedstawia się jako rażąca niewdzięczność rozstrzyga sąd, który ocenia, czy na podstawie istniejących reguł moralnych i prawnych uzasadnione jest wysoce ujemne odczucie po stronie darczyńcy, a wywołane zachowaniem obdarowanego (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2000 roku, III CKN 810/00, Lex nr 51880).

Zgodnie z art. 898 § 1 i 2 k.c., darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności. Zwrot przedmiotu odwołanej darowizny powinien nastąpić stosownie do przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Od chwili zdarzenia uzasadniającego odwołanie obdarowany ponosi odpowiedzialność na równi z bezpodstawnie wzbogaconym, który powinien się liczyć z obowiązkiem zwrotu. Uregulowanie to oznacza, że konsekwencją przyjęcia wyłącznie obligacyjnego skutku odwołania darowizny jest to, że dla osiągnięcia skutku rzeczowego konieczne jest przeniesienie własności darowanej nieruchomości z powrotem na darczyńcę. Powinno to nastąpić w drodze umowy. Jeżeli jednak do umowy nie dojdzie (a w większości przypadków odwołanie darowizny wynika z zaistniałego konfliktu pomiędzy stronami umowy darowizny i obdarowany rzadko zgodnie zwraca przedmiot darowizny), pozostaje darczyńcy wyłącznie droga sądowa z powództwa o zobowiązanie obdarowanego do przeniesienia własności tej nieruchomości. Prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek obdarowanego do złożenia, w określonym terminie, oświadczenia woli o przeniesieniu własności przedmiotu darowizny na darczyńcę, zastępuje to oświadczenie (art. 64 k.c. w zw. z art. 1047 k.p.c.).

W doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że przez pojęcie rażącej niewdzięczności należy rozumieć tylko takie czynności obdarowanego (działania lub zaniechania), które są skierowane przeciwko darczyńcy z zamiarem nieprzyjaznym. Chodzi tu przede wszystkim o popełnienie przestępstwa przeciwko darczyńcy (zarówno przeciwko życiu, zdrowiu i czci, jak i przeciwko mieniu) oraz o naruszenie przez obdarowanego obowiązków wynikających ze stosunków osobistych łączących go z darczyńcą (np. odmowa udzielenia pomocy w czasie choroby, mimo oczywistej możliwości, odmowa pomocy osobom starszym). O rażącej niewdzięczności z reguły nie może być mowy, gdy obdarowany dopuszcza się wobec darczyńcy działań godzących w jego dobra, ale czyni to nieumyślnie, a nawet umyślnie, lecz działania te nie wykraczają poza ramy zwykłych konfliktów życiowych (rodziny) w określonym środowisku. O istnieniu lub nieistnieniu podstaw do odwołania darowizny z powodu rażącej niewdzięczności decydują w każdym wypadku konkretne okoliczności, rozważane na tle zwyczajów panujących w określonym środowisku społecznym (patrz np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku, IV CKN 115/01, LEX nr 137593; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2000 roku, II CKN 280/00, Lex nr 52563, wyrok s.apel. w Gdańsku z dnia 4.09.2017 r. V ACa 649/15).

W konsekwencji o rażącej niewdzięczności w rozumieniu art. 898 § 1 k.c. można mówić dopiero wtedy, gdy mamy do czynienia z niewłaściwym zachowaniem obdarowanego wobec darczyńcy przy znacznym nasileniu złej woli, skierowanej na wyrządzenie darczyńcy krzywdy lub szkody majątkowej. Ustawodawca nie bez powodów bowiem posługuje się terminem "rażącej" niewdzięczności, dla odróżnienia jej od niewdzięczności "zwykłej". Pomiedzy ową niewdzięcznością, a niewdzięcznością "rażącą" istnieje bowiem cała gama różnorodnych negatywnych zachowań obdarowanego względem darczyńcy, których nie sposób uznać za uzasadniające odwołanie bezpłatnego przysporzenia jakim jest darowizna. W ten sposób ustawodawca niejako a priori przewidział możliwość występowania różnorodnych konfliktów między stronami takiej umowy w przyszłości i uznał, że zasada trwałości umów powinna mieć w takich sytuacjach decydujące znaczenie. Czyny dowodzące niewdzięczności muszą zatem świadczyć o znacznym natężeniu złej woli obdarowanego i nie uzasadnia odwołania darowizny dopuszczenie się przez obdarowanego takich czynów,

które w danych okolicznościach i warunkach nie wykraczały poza zwykłe przypadki życiowych, rodzinnych konfliktów (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 lipca 2014 roku, I ACa 271/14, Lex nr 1527221).

Powodowie J. i A. S. (3) złożyli na piśmie oświadczenie o odwołaniu darowizny uznając, że rażąca niewdzięczność pozwanego miała miejsce. Oświadczenie to zostało doręczone pozwanemu w dniu 21 maja 2010 roku., lecz nie ustosunkował się on do niego w żadnym zakresie.

Mając na względzie powyższe uwagi oraz ustalone fakty, stwierdzić należało, że istotę przedmiotowej sprawy stanowiło rozstrzygnięcie, czy zachowania pozwanego K. D. (1) skierowane przeciwko powodom J. S. (2), A. S. (3) i ich dzieciom, mogą zostać uznane za rażąco niewdzięczne, a tym samym, czy powodowie mogli skutecznie odwołać darowiznę dokonaną na rzecz pozwanego w zakresie przysługującego im prawa własności na spronej nieruchomości.

Sąd doszedł do przekonania, iż na gruncie niniejszej sprawy uznać należy, że pozwany dopuścił się rażącej niewdzięczności wobec darczyńców – J. i A. S. (3), która przejawiała się złym traktowaniem powodów oraz członków ich rodziny, uzasadniającym odwołanie darowizny przez powodów. Powodowie w ocenie Sądu wykazali prawdziwość swych twierdzeń w tym zakresie. Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, nie miał wątpliwości, że K. D. (1) zachowywał się wobec powodów – teściów i szwagierek w sposób rażąco naganny, czego dowodzą nie tylko zeznania powódki A. S. (3) i przesłuchanych poprzednio w charakterze świadków, a następnie powodów A. S. (2), J. S. (1) i B. D., ale przede wszystkim wiążące dla sądu cywilnego ustalenia prawomocnych wyroków karnych skazujących pozwanego za popełnienie czynów zabronionych na szkodę powodów. Przeciwnie twierdzenia pozwanego, jak też świadka K. D. (2) nie mogą się w tym świetle ostać, jako sprzeczne z powyższymi wyrokami. Z orzeczeń w sprawach II 1 K 1099/10, II 1 W 913/10 wynika jednoznacznie, że pozwany dopuścił się na szkodę powodów J. S. (2), A. S. (2) i J. S. (1) licznych czynów zabronionych, w postaci kierowania do nich w warunkach ciągłego przestępstwa gróźb karalnych, zarówno pobicia, jak i pozbawienia życia, a także co najmniej trzykrotnie pobił J. S. (2) i A. S. (2), powodując u nich uszkodzenia ciała na okres poniżej siedmiu dni. Wszystkie te czyny miały miejsce w okresie od października 2009 roku do kwietnia 2010 roku, przy czym szczególnie nasiliły się w pierwszych kilku miesiącach 2010 roku. Sąd miał oczywiście na uwadze, iż do konfliktów i zachowań agresywnych dochodziło w związku z rozpadem małżeństwa pozwanego z córką powodów, a także z realizacją przez pozwanego kontaktów z małoletnimi dziećmi mieszkającymi w domu powodów, a obie strony konfliktu były zaangażowane emocjonalnie i do pewnego stopnia niektóre gwałtowne zachowania mogłyby być uznane za mieszczące się w granicach zwykłych życiowych, rodzinnych konfliktów. Nie każdy bowiem spór i nie każdy objaw zachowania sprzecznego z wolą darczyńcy uzasadnia przyjęcie rażącej niewdzięczności. W przedmiotowej jednak sprawie przyjęciu takiego wniosku sprzeciwia się chociażby treść wyroków skazujących w wymienionych wyżej sprawach. Nie można bowiem uznać w sposób racjonalny, iż popełnienie na szkodę darczyńców i ich najbliższych przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu (art. 157 k.k.), wolności (art. 190 k.k.) czy mieniu (art. 288 k.k.) mieści się w ramach tego rodzaju zwykłych nieporozumień. Tego rodzaju zachowania – również przy uwzględnieniu obiektywnego miernika muszą być uznane za wysoce niewłaściwe i krzywdzące dla darczyńców. Pozwany natomiast niewątpliwie został uznany za winnego popełnienia tego typu czynów zabronionych na szkodę powodów. Nie umknęło również z pola widzenia Sądu, iż pozwany nie podejmował działań w celu uniknięcia tego rodzaju konfliktów z powodami, m.in. nie podejmował prób ustalenia innych miejsc spotkań z dziećmi, niż w domu powodów (nastąpiło to dopiero w okresie późniejszym). Nawet gdyby przyjąć jak chce pozwany, iż teściowie mieliby być aktywnymi uczestnikami jego konfliktu z żoną, to nie zmienia to wniosku, iż nie można uznać za dopuszczalne, mieszczące się w ramach rodzinnych konfliktów, atakowanie i pobicie członków rodziny dlatego, że ci przyjmują optykę i wersję drugiego małżonka. Podkreślenia wymaga, iż nie ma żadnych dowodów na to aby darczyńcy czy członkowie rodziny prowokowali, zaczepiali, napastowali pozwanego i aby utrudniali mu kontakty z dziećmi. Natomiast to, że w konflikcie małżeńskim mogli występować po stronie córki w żaden sposób nie usprawiedliwia agresywnych i wcale nie jednorazowych nagannych zachowań pozwanego.

W ocenie Sądu nie ma więc podstaw do uznania wymienionych zachowań pozwanego względem powodów za przejaw zwykłej niewdzięczności, ale stanowią one przejaw niewdzięczności rażącej.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu niniejsze powództwo jest zasadne. Twierdzenia przeciwne pozwanego w kontekście braku jakichkolwiek wiarygodnych dowodów na ich poparcie, należało traktować jako gołosłowne i niczym niepoparte.

Mając to na uwadze Sąd zobowiązał pozwanego do złożenia oświadczenia woli, na podstawie którego w wyniku odwołania darowizny przeniesie on własność spornych działek na rzecz A. S. (3) w 20/64 częściach, A. S. (2), J. S. (1), B. D., A. S. (1) – po 3/64 części. Wartość udziałów wynika z tego, iż sporna nieruchomości została w wyniku darowizny przekazana na współwłasność pozwanego i B. D., na zasadach ustawowej wspólności majątkowej, w związku z czym zobowiązanie dotyczyć może jedynie udziału przysługującego pozwanemu K. D. (1), tj. $\frac{1}{2}$ w całości nieruchomości ((...)).

Sąd nie orzekł o kosztach procesu bowiem tych żadna ze stron nie poniosła.

Z.

1/(...)

2/ (...)

(...)

3/ (...)

(...)